

1

"ซอนให้คินะ อย่าให้เห็นแม่แต่เส้นผม ซอนให้คินะ อย่าให้เห็นแม่แต่เส้นผม"

เด็กชายยื่นมองพี่ชายด้วยแววตาไม่สบายใจ ตอนนี้พี่ชายกำลังยื่นเอาหน้าผิงกับต้นไม้ขนาดหนึ่งคนโอบพร้อมกับเริ่มนับเลข

เพื่อน ๆ ของเด็กชายเป็นคนชวนพี่ชายมาเล่นซ่อนหา แต่เด็กชายรู้ว่า มีจุดประสงค์บางอย่างซ่อนอยู่ในการชวนนั้น เหตุผลนั้นก็คือเพื่อน ๆ ของเขาชอบแกล้งพี่ชายเพราะพี่ชายเป็นคนหลอ่ง่าย อย่างในตอนนั้นก็เช่นกัน พี่ชายแผลการเป่ายิงจูบและกลายเป็นผู้หาอีกเช่นเคย การที่คนหลายคนรวมหัวกันหลอกคนคนเดียวนั้นไม่ใช่เรื่องยาก และการเป็นผู้หาในการเล่นซ่อนหาก็คือเป็นหน้าที่ประจำของพี่ชายด้วย แม้ว่าจะต้องเป็นผู้หาทุกครั้ง แต่พี่ชายก็ยังคงมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มราวกับสนุกสนานกับมันมาก ไม่มีเลยสักครั้งที่จะทำหน้าไม่พอใจ... ทว่าสำหรับเด็กชายแล้ว พี่ชายกลับดูน่าสมเพชมาก... บางครั้งเขาก็สงสัยว่าพี่ชายสนุกจริงๆ หรือแกล้งทำเป็นสนุกกันแน่

เด็กชายจ้องมองพี่ชายอยู่อย่างนั้น ด้านหลังศีรษะของพี่ชายมีเชือกของหน้ากากอนามัยผูกอยู่ พี่ชายมีอาการภูมิแพ้ขั้นรุนแรงจึงมีลมพิษขึ้นตาม

8 ลวงหลอนซ่อนฆ่า

ผิวหนังอยู่ตลอดเวลา เด็กบางคนถึงกับตกใจเมื่อเห็นพี่ชายเพราะคิดว่าเป็นมนุษย์ต่างดาว เมื่อก่อนเด็กชายโกรธแทนพี่ชายจนมีเรื่องชกต่อยกับเด็กคนอื่นอยู่หลายครั้ง แต่ตอนนี้เด็กชายกลับเริ่มเห็นด้วยกับเด็กพวกนั้นแล้ว

แม้เด็กชายจะเป็นน้อง แต่พี่ชายก็ต้องคอยฟังกาเด็กชายอยู่เสมอ จนผู้คนต่างเปรียบเทียบพี่น้องคู่นี้บ่อยๆ

เด็กชายแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า เมฆฝนตั้งเค้า ท้องฟ้ามืดราวกับกลางคืน อีกไม่นานฝนก็คงจะตก เมื่อเช้าตอนออกจากบ้านทั้งพี่ชายและเด็กชายไม่ได้พกร่มมา

เพื่อนคนหนึ่งสะกิดไหล่เด็กชาย ตอนนี้ถึงเวลาที่ต้องไปแล้ว เพื่อนมองเด็กชายพร้อมกับยิ้มด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ เด็กชายหันไปมองรอบๆ ตอนนี้เพื่อนคนอื่นๆ หายกันไปหมดแล้ว แน่نونว่าพวกเขาไม่ได้หายไปหาที่ซ่อน เพราะไม่ได้สนใจจะเล่นซ่อนหากันตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เด็กชายเองก็เช่นกัน ถ้าขึ้นชั้นมัธยมต้นแล้วยังเล่นซ่อนหาอยู่ คงจะถูกเด็กคนอื่นล้อแยะ

เด็กชายและเพื่อนๆ ตั้งใจจะไปร้านบิลเลียด พวกเขาจะสั่งจางังมยอน และสับนุหรืออย่างสบายอารมณ์ และถ้ามีเวลาเหลือก็จะไปร้านการ์ตูน ดังนั้นการเล่นซ่อนหาจึงไม่ได้อยู่ในความคิดเลย

เพื่อนๆ ชอบแกล้งพี่ชาย ส่วนพี่ชายก็ไม่รู้เรื่องอะไร เอาแต่ตามหาเด็กชายและเด็กคนอื่นๆ โดยจะเดินหาไปทั่วจนกว่าจะเจอ...เมื่อฤดูร้อนปีก่อนเด็กชายและเพื่อนๆ ก็ทำให้พี่ชายเป็นผู้หา จากนั้นก็หนีไปเล่นน้ำที่อ่างเก็บน้ำอย่างสบายอารมณ์ ปล่อยให้พี่ชายเดินตามหาจนเวลาเลยเที่ยงคืนซึ่งควรจะต้องกลับบ้านนานแล้ว ตอนนั้นพ่อคุยพี่ชายว่าไม่ยอมอ่านหนังสือ เอาแต่เที่ยวเล่น แต่ถึงแม้จะถูกดู พี่ชายก็ไม่เคยกล่าวโทษเด็กชายเลย ถึงอย่างนั้นเด็กชายกลับไม่เคยคิดถึงจิตใจที่ติงามของพี่ชาย เพราะเขาคิดว่าถ้าไม่มีตัวเอง พี่ชายก็คงจะไม่มีเพื่อนเล่น ดังนั้นพี่ชายจึงต้องแกล้งทำดีกับเขาไว้ เด็กชายเชื่อว่าบนโลกนี้ไม่มีความปรารถนาดีที่บริสุทธิ์ใจ ทุกคนย่อมต้องการสิ่งตอบแทน ไม่เว้นแม้แต่พี่ชายของเขา ดังนั้นเขาจึงไม่จำเป็นต้องขอบคุณ

ในความมีจิตใจดีของพี่ชาย

หลังจากนับเลขเสร็จแล้ว พี่ชายก็ตะโกนเสียงดังว่ากำลังจะออกตามหาเพื่อนจึงรีบชวนเด็กชายก่อนที่จะเดินหนีไม่ทัน เด็กชายมองพี่ชายแล้วรีบซ่อนตัว

พี่ชายเงยหน้าจากต้นไม้แล้วหันมองรอบๆ ด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความหวัง

"เฮอะ จะออกตามหาละนะ"

พี่ชายยิ้มกว้างราวกับเด็กน้อย ก่อนที่จะเริ่มออกตามหาเด็กชายกับเพื่อนๆ พี่ชายไม่รู้ตัวว่าถูกทิ้ง ยังคงออกตามหาอยู่อย่างนั้น ทั้งๆ ที่เด็กชายกับเพื่อนๆ ออกจากที่นั่นไปไกลแล้ว

ทันใดนั้นฟ้าก็ผ่า แล้วฝนก็เริ่มตก พี่ชายเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้เอาร่มมา เขาจึงเริ่มตะโกนเรียกชื่อน้องชายด้วยความเป็นห่วง ไม่มีเสียงตอบจากน้องชาย แต่พี่ชายก็ยังคงตะโกนเรียกอยู่อย่างนั้น

"ซองซู"

2

ของชูเบิกตาโพลง...เขาฝัน แต่จำไม่ได้ว่าฝันเรื่องอะไร มันเหมือนจะเป็นฝันดี แต่บางทีก็เหมือนจะเป็นฝันร้าย ถึงตื่นแล้วก็เหมือนจะยังมีภาพอยู่ในหัว แต่เขาก็ไม่อยากจะพยายามนึกถึงมัน

ของชูค่อยๆ ลุกจากเตียงอย่างระมัดระวังเพราะไม่อยากจะทำให้ภรรยาตื่น เขาเดินเข้าห้องน้ำ กินยา ล้างหน้าแปรงฟัน แล้วออกมาจากห้องน้ำ ภรรยา ยังคงนอนหลับปุ๋ย เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่ภรรยาจะต้องตื่น ภรรยาของเขาเป็นคนนอนตื่นสาย แต่นั่นก็เป็นข้อเสียเพียงข้อเดียวของเธอ เพราะรวมๆ แล้ว เธอเป็นคนดีกว่าเขาหลายเท่านี้

ของชูเดินผ่านห้องนั่งเล่นไปยังห้องแต่งตัวเพื่อที่จะเปลี่ยนเป็นชุด ออกกำลังกาย แต่ระหว่างนั้นเขาได้ยินเสียงกรนของโฮเซ คนเป็นพ่อจึงอดไม่ได้ที่จะแวะไปดูลูกๆ ที่กำลังหลับใหล เขาเปิดประตูเข้าไปในห้องของลูก โฮเซกับซูกากำลังนอนหลับอยู่บนเตียงสองเตียงที่ตั้งอยู่กลางห้อง ช่วงนี้โฮเซเริ่มเรียนเทควันโด เวลาหลับจึงมักละเมอดันไปมาจนผ้าห่มหลุดออก เขาหยิบผ้าห่มขึ้นมาห่มให้โฮเซ สัมผัสจากพ่อทำให้โฮเซขยับตัวเล็กน้อย เขายิ้มแล้วลูบผมโฮเซเบาๆ จากนั้นก็หันไปจูบหน้าผากซูกาที่กำลังนอนหลับ

สบายอยู่บนเตียงข้างๆ ซุอาหน้าเหมือนแม่ แม้แต่ท่านอนยังเหมือนแม่
 ของซุจ้องมองลูกๆ ลึกพักก่อนจะเดินออกมา ถึงเวลาที่จะต้องไป
 ออกกำลังกายแล้ว ถ้าสายกว่านี้ที่สวนสาธารณะริมแม่น้ำฮันจะมีคนเยอะ การ
 ใช้ชีวิตในสังคมก็ต้องเจอผู้คนมากมายอยู่แล้ว ดังนั้นเวลาออกกำลังกายเขา
 จึงไม่อยากถูกรบกวนจากผู้คนมากมาย

พอเปลี่ยนชุดออกกำลังกายเสร็จ เขาก็หยิบรองเท้ากีฬาออกจาก
 ตู้รองเท้า เขาซักรองเท้ากีฬาสัปดาห์ละครั้ง ดังนั้นรองเท้ากีฬาจึงสะอาด
 เหมือนใหม่ ของซุใส่รองเท้าแล้วเปิดประตู แต่ขณะที่กำลังปิดประตู เขาก็สังเกตเห็นว่ามีอะไรถูกเขียนอยู่ใต้กริ่ง พอลองเอามือลูบก็ลบไม่ออก ดูเหมือนจะเป็น
 หมึกน้ำมัน นั่นแหละ อารมณ์ที่เคยดีก็หายไปทันที

ของซุกลับเข้าไปข้างในบ้านอีกครั้งเพื่อหยิบน้ำยาทำความสะอาด
 ผ้าซีรี่ว และถุงมือ เขาสวมถุงมือแล้วเทน้ำยาทำความสะอาดลงบนผ้าซีรี่ว
 แต่เช็ดยังไงก็เช็ดไม่ออก เขาจึงใส่น้ำยาทำความสะอาดเพิ่มอีกครั้ง จากนั้น
 ก็กัดฟันแล้วถูไปมาอย่างแรง ใบหน้าเริ่มบึ้งตึงขึ้นเรื่อยๆ เขาออกแรงขัดอยู่
 อย่างนั้นจนลืมน่าจะต้องไปออกกำลังกาย

"ให้ตายสิ..."

ของซุสบตออกมาโดยไม่รู้ตัว และแม้สิ่งที่ถูกเขียนไว้ใต้กริ่งจะถูกลบ
 ออกไปแล้ว แต่ก็ยังทิ้งรอยเอาไว้

3

"หนาวจัง หนาวตั้งแต่ตอนนี้ จะทำยังไงล่ะเนี่ย"

ผู้ชายคนหนึ่งออกมาสูบบุหรี่ที่ระเบียงพร้อมตำหนักอากาศ จากนั้นเขาก็ขว้างก้นบุหรี่ที่ยังไม่ได้ดับออกไปนอกระเบียง

"ไอ้บ้าที่ไหนขว้างมาวะ!"

มีเสียงตะโกนต่าดังขึ้นมา ฟังจากน้ำเสียงน่าจะเป็นลุงแก่ๆ

"ไอ้บ้าที่ไหนล่ะ ก็ไอ้บ้าสุดหล่อคนนี่ไง"

เขาบ่นพิมพ์พาลงยกมือขึ้นตบพุงที่ยื่นออกมา หลังจากยืนอยู่ที่ระเบียงสักพัก เขาก็ยกมือขึ้นเสยผมยาวที่ลงมาปรกหน้าก่อนจะเดินกลับเข้าห้อง

ห้องนี้เป็นอพาร์ทเมนต์ธรรมดาที่มีแค่ห้องนอนและระเบียง บนพื้นเต็มไปด้วยกระป๋องเบียร์เปล่า บ่งบอกได้ว่าเขาดื่มมาหลายชั่วโมงแล้ว เขาเล็งกระป๋องใบหนึ่งแล้วเตะเต็มแรง ทันทีที่กระป๋องใบนั้นกลิ้งเข้าไปอยู่ใต้โซฟา เขาก็กำหมัดแน่นพร้อมกับร้องตะโกนตีใจ

"แม่่นมาก!"

เขาล้มตัวลงบนโซฟา น้ำหนักตัวเกือบทำให้โซฟาหัก แต่เขาไม่ใช่คนประเภทที่จะใส่ใจกับเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ เขาล้วงมือเข้าไปในกางเกงวอร์ม

แล้วเกาแกรกๆ จากนั้นก็ชักมือออกมาดมแล้วหัวเราะ ใช้อีกมือหนึ่งหยิบรีโมตบนพื้นขึ้นมาเปลี่ยนช่อง แล้วก็เลือกช่องโฮมช้อปปิ้งที่มีนางแบบใส่ชุดชั้นในอวดรูปร่างเซ็กซี่ เขายิ้มอย่างพอใจแล้วล้วงมือเข้าไปในกางเกงอีกครั้ง จากนั้นก็เริ่มขำลึ่งนั้นของตัวเอง

หลังจากชื่นชมเรือนร่างของนางแบบลักพัก เขาก็หันไปมองนาฬิกา จากนั้นก็ลุกขึ้นไปหยิบเบียร์จากตู้เย็นออกมาดื่ม เรอเสียงดัง แล้วกลับมานอนที่โซฟาอีกครั้ง

เขาทำตามตามสบายมาก แต่เขาก็รู้ว่าที่นี่ไม่ใช่ห้องของเขา แค่มองปราดเดียวก็รู้ได้แล้วเพราะตู้เสื้อผ้าที่อยู่ด้านหนึ่งของห้องนั้นเต็มไปด้วยเสื้อผ้าผู้หญิง กลิ่นน้ำหอมที่อบอวลอยู่ในห้องก็เป็นกลิ่นของผู้หญิง ลายของกางเกงวอร์มที่เขาใส่อยู่ก็เป็นลายหัวใจสีชมพู ซึ่งมันเป็นสีที่ไม่เหมาะกับผู้ชายถ้าผู้ชายคนนั้นไม่มีรสนิยมที่แปลกจริงๆ และสิ่งที่สามารถยืนยันได้อีกอย่างหนึ่งก็คือรูปสติ๊กเกอร์ที่ติดอยู่ทั่วห้องไม่มีรูปของเขาเลย

และแม้ห้องนี้จะไม่ใช่ห้องของเขา แต่เขาก็หยิบเบียร์และอาหารจากตู้เย็นออกมากินอย่างสบายอารมณ์ แม้แต่ชยะยังทิ้งเกลื่อนพื้น ไม่ยอมทิ้งลงถังขยะ เขาเดินไปหยิบเบียร์กระป๋องใหม่แล้วเหลือบมองนาฬิกาอีกครั้ง ทำหน้ามุ่ยก่อนจะถอดกางเกงวอร์มออกแล้วใส่กางเกงยีนอย่างยากลำบาก เพราะติดพุง เขาโยนกางเกงวอร์มที่ใส่แล้วเข้าไปใต้ตู้เสื้อผ้า ใช้เท้าเขี่ยกระป๋องเบียร์เปล่าให้เข้าไปอยู่ใต้โซฟา

"ตึกมากแล้วนะเนี่ย"

เขาออกมาจากห้องแล้ววิ่งหายไป

ที่หน้าห้อง ตรงครึ่งข้างประตูมีสัญลักษณ์บางอย่างถูกเขียนด้วยปากกา สีแดงว่า ○1 ไม่รู้ว่ามันหมายความว่ายังไง แต่หน้าห้องทุกห้องก็มีสัญลักษณ์คล้ายๆ กันนี้

4

อินฮยเอลงจากแท็กซี่แล้วปิดประตูเต็มแรงด้วยความโมโห คนขับบอกว่าพาร์ตเมนต์ของเธอตั้งอยู่ในย่านอาชญากรรม เขาจึงขับรถไปส่งเธอถึงที่พาร์ตเมนต์ไม่ได้ เธอเลยต้องเดินกลับประมาณหนึ่งบล็อก หญิงสาวอุตุส่าห์ไม่ยอมเติมเงินมือถือแล้วนำเงินหมื่นวอนมาเป็นค่าแท็กซี่ แต่กลับโดนแท็กซี่ทิ้งแล้วให้เดินต่อเข้ามาเอง แคทำงานกะกลางคืนหลายวันติดต่อกันก็เหนื่อยจะแย่ นี่ยังต้องมาเดินตั้งไกลอีก

"น่ารำคาญจริงๆ!"

อินฮยเหยียบหูหรือออกมาสูบแล้วกดโทรศัพท์หาแฟน สองข้างทางเต็มไปด้วยคนขี้เมาและคนไร้บ้าน คนพวกนั้นมองเธอไม่วางตา แต่มั่นก็ช่วยไม่ได้ เพราะถ้าจะไปพาร์ตเมนต์ที่เธออาศัยอยู่ก็ต้องเดินผ่านทางนี้ทางเดียวเท่านั้น

"โอ๊ย เพิ่งเลิกงาน ไม่ต้องมาพูดเลย น่าเบื่อชะมัด ค่าโอทีก็ไม่ให้แต่ใช้งานอย่างกับทาส"

ระหว่างนั้นก็มีผู้ชายคนหนึ่งลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหา อินฮยพยายามไม่สนใจ แต่ผู้ชายคนนั้นยังคงเดินตาม เธอจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นเพื่อจะหนี

ให้พ้น แต่ผู้ชายคนนั้นกลับเดินมาขวางหน้าเธอเอาไว้

"ตามมาทำไมคะ" อีนฮเยถามด้วยน้ำเสียงรำคาญสุดขีด

"มานี่ลี น้องสาว มากินเหล้าด้วยกัน ว่าง มาสนุกกับพวกพี่ดีกว่านะ"

ผู้ชายคนนั้นยิ้มพลางชี้ไปที่กลุ่มของตัวเอง ทันใดนั้นทั้งกลุ่มก็หันมา
มองอีนฮเยแล้วโบกมือให้

"ไม่ค่ะ" อีนฮเยปฏิเสธเสียงแข็ง

"อย่าเล่นตัวหน่อยเลยนะ มาสนุกด้วยกันดีกว่า" ผู้ชายคนนั้นพูดพร้อมกับ
จับข้อมือของอีนฮเย

"ปล่อยนะ ปล่อย!" อีนฮเยสะบัดมือออกอย่างแรง แต่เขากลับหัวเราะ
ชอบใจ "ไอ้บ้า ปล่อยนะ"

"พูดกับผู้ใหญ่อย่างนี้ได้ยังไง"

"ถ้าอยากฟังคำพูดดีๆ ก็ทำตัวให้เป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพสิ แต่นี้กลับ
ทำตัวน่าขยะแขยง"

อีนฮเยจ้องหน้าเขาเซมิ่ง เขาจึงหลบสายตาแล้วเดินกลับไปกลุ่มเพื่อน
"เฮ้อ"

อีนฮเยถอนหายใจแล้วรีบเดินไปอย่างรวดเร็ว

"ที่รัก เมื่อไหร่จะได้ยืมเงินเปลา ฉันจะต้องอาศัยอยู่ในที่แบบนี้ไปจนถึงเมื่อไหร่...
ย้ายเธอ ต้องมีเงินถึงจะย้ายได้สิ...ว่าไงนะ ทำไม ฉันบ่นไม่ได้เธอ"

ทันทีที่แพนคิดเห็นไม่ตรงกับเธอ เธอจึงโมโห แต่ก็ไม่อยากจะวางสาย
เพราะเธอกลัวที่จะเดินคนเดียว จึงอยากคุยโทรศัพท์ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึง
อพาร์ทเมนต์

ในที่สุดเธอก็มาถึงอพาร์ทเมนต์ การโทรศัพท์จึงหมดประโยชน์สำหรับ
เธอ

"เออ แค่นี้ล่ะ!"

อีนฮเยตะคอกก่อนที่จะกดวางสายแล้วกดลิฟต์

"น่าเบื่อจริงๆ เมื่อไหร่จะมีเจ้าชายขี่ม้าขาวเข้ามาในชีวิตนะ จะได้
ไม่ต้องอาศัยอยู่ในห้องแคบๆ เท่ารูลูแบบนี้"

16 ลวงหลอนซ่อนฆ่า

ระหว่างนั้นโทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้น เธอมองหน้าจอแล้วแลบลิ้น จากนั้นก็เก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าถือ เดินเข้าไปในลิฟต์ กดปุ่มชั้นสี่ แล้วรอสักครู่...แค่กดลิฟต์เก่าคร่ำครึนี้วิกก็แทบหัก

ขณะที่ประตูลิฟต์กำลังจะปิด ใครบางคนก็เอื้อมมือเข้ามาขวางประตูลิฟต์จึงเปิดออกอีกครั้ง คนสวมหมวกกันน็อคเดินเข้ามา ในมือถือร่มสีน้ำเงิน อินฮะมองแล้วนึกถึงพยากรณ์อากาศ ไม่มีการเตือนสักนิดว่าฝนจะตก เธอจึงชายตามองอย่างประหลาดใจ แคมพอลเข้ามาในลิฟต์แล้วก็ไม่คิดจะกดลิฟต์ เธอจึงเดาว่าคงจะไปชั้นเดียวกับเธอ

สวมหมวกกันน็อคในร่มแบบนี้ ไม่อึดอัดรีโงนะ แคมยังถือร่มอีก

คนที่เข้ามาใหม่ตัวสูงไม่มาก เธอจึงไม่สามารถเดาได้ว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย พอประตูลิฟต์ปิด ลิฟต์ก็เริ่มเคลื่อนขึ้นข้างบน คนข้างๆ ยืนนิ่งไม่ขยับความเงียบในลิฟต์ทำให้อินฮะรู้สึกอึดอัด เธอนึกอยากจะชวนคุย แต่พอลคิดถึงเรื่องเมื่อที่ตอนเดินกลับมาอพาร์ทเมนต์ก็ต้องหยุดความคิดนั้น เพราะดูจากการแต่งตัวแล้ว คนคนนี้น่าจะเป็นคนจิตไม่ปกติ ดังนั้นเธอระวังตัวเอาไว้ดีกว่า

ในที่สุดลิฟต์ก็เคลื่อนมาถึงชั้นสี่ อินฮะเลยลงเล็ครู้หนึ่งก่อนจะเดินตามคนสวมหมวกกันน็อคออกไป เธอเห็นว่าคนข้างหน้าเดินไปในทิศทางเดียวกันกับเธอ ความหวาดระแวงจึงยังคงอยู่ จนกระทั่งคนคนนั้นถึงห้องก่อนผู้ชายที่อยู่ข้างห้องเธอเอง

เธอกับเขาเคยเจอกันตรงทางเดินอยู่บ้าง แต่ท่าทางเขาดูแปลกๆ ดูเป็นคนไม่น่าคบหาและไม่น่าทักทายเท่าไร ก่อนหน้านี้เธอเคยเจอเขาในลิฟต์มาแล้ว และเธอก็ยังคงไม่ลืมสายตาประหลาดที่เขามองเธอด้วย ทำให้ถึงเป็นคนที่ยินยอมให้รู้สึกหงุดหงิดมากๆ ก็ไม่รู้

ชายข้างห้องหันมามองราวกับรู้สึกได้ถึงสายตาของอินฮะเยที่กำลังจ้องมองเขาอยู่ อินฮะเยจึงหันกลับมามองทางเดินเพราะไม่อยากจะถูกเข้าใจผิดจะว่าไปเช่นสี่ในเรื่องแพชั่นของหมอนี่ห่วยแตกจริงๆ เธอนึกแล้วหัวเราะในลำคอ

อินฮยเดินผ่านชายข้างห้องพร้อมกับชายตามองเล็กน้อย ดูเหมือนว่า เขาจะไขกุญแจไม่ได้ ที่เขาถืออยู่เป็นกุญแจสีทองเหลืองและดูใหม่มาก... เหมือนกุญแจบี้ม พอมองไปมองมาคนคนนั้นดูตัวเล็กกว่าชายข้างห้อง...หรือว่านี่จะเป็นคนอื่น...ขโมยเหรอ! ก็อาจจะเป็นไปได้

แม้อินฮยจะสงสัยแต่ก็ไม่ได้สนใจ รีบเดินผ่านเพื่อไปให้ถึงห้องของตัวเองให้เร็วที่สุด เธอหยิบกุญแจออกจากกระเป๋าถือ แต่ประตูห้องของเธอมีกลอนถึงสามอัน...เดิมประตูนี้มีกลอนแค่หนึ่งอัน แต่เธอติดเพิ่มอีกสอง เพราะอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ยากลำบาก...ตั้งนั้นทุกครั้งที่เปิดประตู เธอจึงต้องใช้เวลาไขลักพัก และทุกครั้งที่เวลาออกจากบ้าน เธอจะมองไปรอบๆ ก่อนล็อกประตู และตอนนี้เธอก็หันไปมองรอบๆ อย่างหวาดระแวงอีกครั้ง ก่อนจะรีบไขกุญแจจากบนสุดลงมาถึงล่างสุด จากนั้นก็รีบเปิดประตูแล้ววิ่งเข้าห้องอย่างรวดเร็ว เธอรู้สึกโล่งอกทันที และที่ข้างนอกนั้นก็ยิ่งได้ยินเสียงชายข้างห้องกำลังไขกุญแจอยู่

อินฮยล็อกประตูอย่างแน่นหนาแล้วถอดรองเท้า พอเดินผ่านห้องนั่งเล่นเธอก็ถอดเสื้อผ้าออกจนเหลือแต่ชุดชั้นใน จากนั้นก็ล้มตัวลงบนโซฟา แต่แล้วก็ลุกขึ้นราวกับนึกอะไรได้ เธอเดินไปเปิดตู้เย็นในครัว ภายในตู้เย็นเต็มไปด้วยอาหารแช่แข็งและเบียร์ เธอนับกระป๋องเบียร์แล้วส่ายหน้าอย่างงุนงง หยิบเบียร์มาหนึ่งกระป๋องแล้วกลับมาหนึ่งที่โซฟา เธอหยิบรีโมทขึ้นมากดเปิดเพลง กระจกเบียร์เคล้าเสียงเพลงแดนซ์อย่างสบายอารมณ์ ระหว่างนั้นเสียงโทรทัศน์มีถือที่อยู่ในกระเป๋าถือก็ดังขึ้น เธอชี้เก็ยจุกจึงยึดขาออกแล้วใช้นิ้วเท้าหนีบกระเป๋าชิ้นมา คนที่โทรมาคือเพื่อนร่วมงานที่สนิทกัน เพื่อนคนนีมาจากต่างจังหวัดด้วยกัน อายุเท่ากัน ซอบอะไรคล้ายๆ กัน แต่เวลาอยู่ที่ทำงาน ต่างคนต่างยุ่งจึงไม่ค่อยได้คุยกัน เวลากลับบ้านถึงต้องโทรคุยกันแบบนี้

"ฉันถึงห้องแล้ว นี่ฉันทะเลาะกับแฟนอีกแล้วละ ใครนะเธอ... โกงขี้มัน? ไม่ใช่ หมอนั้นไม่ใช่แฟนของฉันซะหน่อย แค้กี้ละ ฉันหมายถึงแฟนฉันจริงๆ น่าเบื่อซะมัดเลย"

18 ลวงหลอนซ่อนฆ่า

อินชเยบ่นให้เพื่อนฟัง

"แล้วผู้ชายข้างห้องนะ...ใช่ ไร่บ้านั้นแหละ ฉันเจอมันอีกแล้ว น่า
รำคาญจริงๆ วันนั้นมันใส่หมวกกันน็อคต่างๆ ที่อยู่ในอาคาร แต่งตัวได้
ห่วยแตกมาก"

อินชเยพูดพลางจุดบุหรี่สูบ ระหว่างนั้นสายตาก็เหลือบไปเห็น
ทางเกวอร์มที่ซุกอยู่ใต้ตู้เสื้อผ้า...แปลกจัง เธอไม่ได้หยิบกางเกงตัวนั้นมา
ใส่นานแล้วนี่นา

"เตี้ยวะนะ"

อินชเยลุกขึ้นแล้วเดินไปหยิบกางเกงตัวนั้นขึ้นมา มีผมยาวติดอยู่ที่
กางเกงด้วย เธอขมวดคิ้ว เธอไฉ่ผมสั้น ดังนั้นนี่ต้องไม่ใช่ผมของเธอแน่ๆ

"โทษทีนะ เตี้ยวะฉันโทรกลับ"

อินชเยวางสายแล้วหันไปมองรอบห้อง มีอะไรบางอย่างอยู่ใต้โซฟา
พอก้มลงดูก็เห็นกระป๋องเบียร์เต็มไปหมด

"บ้าเอ๊ย"

เธอสวดแล้วรีบวิ่งออกไปยังห้องข้างๆ โดยลืมไปว่าตัวเองสวมแค่ชุดชั้นใน
เธอทูประตุไม่ยั้ง

"เปิดประตูนะ! ไร่บ้านั้น! เปิดประตู!"

แต่ไม่มีเสียงตอบรับมาจากคนในห้อง เธอเพิ่งเห็นเขาไขกุญแจอยู่
เมื่อคืนนี้เอง ไม่มีทางที่เขาจะไม่อยู่ในห้อง

"ไอ้ชี่ชลาด นึกว่าฉันไม่รู้หรือ ออกมาเตี้ยวะนี่นะ!"

แต่ก็ยังคงเงิบกริบอยู่เหมือนเดิม

"คิดว่ามันจะจบแค่นี้หรือ แกคงไม่รู้สินะว่าฉันติดกล้องวงจรปิดเอาไว้
ในห้อง ฉันจะแจ้งความ แกไม่รอดแน่"

แม้เธอจะพุ่งออกไปแบบนั้น แต่ก็ยังไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา
อินชเยเตะประตูหลายครั้งก่อนจะวิ่งกลับเข้าห้องตัวเอง เธอเปิดหน้าต่างแล้ว
เปิดโพลเดอร์ของแอปพลิเคชันรักษาความปลอดภัย

ระหว่างนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

"พอบอกว่าจะแจ้งความก็เลยกลัวนั่นแหละ"

อินฮเยหัวเราะในลำคอ เสียงเคาะประตูยังคงดังอยู่อย่างนั้นโดยไม่มีเสียงพูดใดๆ เธอหยิบสเปร์ยพริกไทยออกมาจากกระเป๋าทิ้งแล้วเปิดประตูห้อง...แต่แปลก ไม่มีใครอยู่หน้าห้องเลย...เธอส่ายหน้าแล้วทำท่าจะเดินกลับเข้าห้อง แต่แล้วก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างดังมาจากบริเวณที่ขย่ะตรงสุดทางเดิน เธอชะงักก่อนจะเดินไปดูอย่างระมัดระวัง

"ใครนะ! ออกมานะ"

ใครบางคนกระโดดออกมา ความตกใจทำให้เธอตั้งท่าจะฉีดสเปร์ยพริกไทย แต่พอเห็นว่าอีกฝ่ายเป็นเด็ก เธอจึงหยุดมือ เด็กหญิงคนนี้ชื่อ พยงฮวา อาศัยอยู่ห้องตรงข้าม เด็กน้อยหนีบสมุดเอาไว้ที่แขนแล้วจ้องมองเธอ

"ตึกแล้วออกมาทำอะไร รีบกลับเข้าห้องไปซะ เข้าใจมั๊ย"

เด็กน้อยพยักหน้าเบาๆ เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรแล้ว อินฮเยจึงเดินกลับเข้าห้องตัวเอง วางสเปร์ยพริกไทยลงบนโต๊ะเครื่องแป้ง ตีแม่เปียร์ที่เหลือแล้วดูคลิปปากกลิ้งวงจรปัดที่เปิดค้างเอาไว้ ขณะที่กำลังขยับเมาส์เพื่อจะเลือกจากเธอก็ต้องชะงักเมื่อพบอะไรบางอย่าง

ภาพในคลิปคือภาพที่เธอหยิบสเปร์ยพริกไทยออกไปจากห้อง ปัญหาคือหลังจากนั้น...ใครบางคนปรากฏเข้ามาในภาพ คนคนนั้นสวมหมวกกันน็อคผู้ชายข้างห้องนั่นเอง...แต่ที่แปลกคือเขาเข้ามาทางระเบียง ไม่ใช่ประตู พอเข้ามาแล้วคนสวมหมวกกันน็อคก็หันมองรอบๆ แล้วหายเข้าไปในมุมหนึ่ง อินฮเยหันไปมองทางนั้นทันที...ตู้เสื้อผ้า!

อินฮเยหยิบสเปร์ยพริกไทยแล้วค่อยๆ เปิดประตูตู้เสื้อผ้าออกด้วยมือที่สั่นเทา คนสวมหมวกกันน็อคอยู่ในนั้น! เธอฉีดสเปร์ยพริกไทยทันที แต่ก็ไร้ประโยชน์ เพราะคนคนนั้นสวมหมวกกันน็อค ฉีดออกไปเท่าไรก็เข้าตาตัวเองเท่านั้น เธอสลัดและแสบตา คนสวมหมวกกันน็อคได้โอกาสจึงค่อยๆ เดินออกจากตู้ ในมือมีร่มปลายแหลม

"กรี๊ด! อ่านะ! อ่าเข้ามา! ช่วยด้วยค่ะ! ใครก็ได้ช่วยด้วย!"

20 ลวงหลอนซ่อนฆ่า

อินชเยกรีดร้องสุดเสียง...แม้จะรู้ว่าคนในอพาร์ทเมนต์นี้ไม่มีน้ำใจถึงขนาดที่จะวิ่งมาดูเมื่อมีคนส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ...เธอรู้สึกสิ้นหวัง ยังไม่อยากจะตาย เธอยกมืออันสิ้นเทาขึ้นมาพนม

"ไว้ชีวิตฉันเถอะค่ะ ได้โปรด"

คนสวมหมวกกันน็อคสายหน้าแล้วยกกรงที่อยู่ในมือขึ้นสูง อินชเยยกมือขึ้นปิดหน้าพร้อมกับหวีดร้องสุดเสียง

เลือดสีแดงฉานกระเซ็นมาโดนกระจกของหมวกกันน็อค

5

"ซอนให้ตึนะ อย่าให้เห็นแม่แต่เส้นผม ซอนให้ตึนะ อย่าให้เห็นแม่แต่เส้นผม"

เสียงตะโกนดังทั่วบ้าน สองสามีภรรยาอ้อมแล้วยกมือขึ้นปิดตา ทันทีที่ทั้งสองเริ่มนับเลข ลูกๆ ก็วิ่งหาที่ซ่อน คอนโดฯ นี้กว้างขวางมาก การหาที่ซ่อนจึงไม่ใช่เรื่องยาก

"ซอนให้ตึนะ อย่าให้เห็นแม่แต่เส้นผม หนึ่ง...สอง...สาม...สี่..."

ของซุกกับมินจีแกลิ่งนับซ้ำๆ เพื่อให้ลูกๆ มีเวลาซ่อน

"...เก้า...สิบ!"

ทั้งสองตะโกนเสียงดังเมื่อนับถึงสิบ จากนั้นก็ค่อยๆ หันหน้าออกจากผนัง

"เจ้าหญิงกับเจ้าชายของเราซ่อนอยู่ที่ไหนนะ ตอนนี้จะออกหาละนะ"

ของซุกยืมแล้วพาภรรยาเดินออกมา ภายในห้องนั่งเล่นที่สะอาดสะอ้าน ไม่มีเด็กๆ ไม่ว่าจะเป็นหลังโซฟาหรือใต้โต๊ะ สองสามีภรรยาแกลิ่งทำเป็นงุนงงแล้วเรียกชื่อเด็กๆ

"แปลกจังเลย ไม่เห็นโฮเซกับซูกาเลย อยู่ไหนกันนะ"

22 ลวงหลอนซ่อนฆ่า

เสียงหัวเราะคิกคักดังออกมาจากห้องแต่งตัว ทั้งสองแก๊งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วเดินไปที่ห้องหนังสือ

"อยู่ที่ห้องหนังสือรีเป่านะ"

"จริงด้วย อาจจะมีอยู่ในนั้น"

ซองซุกกับมินจีพูดเสียงดังเพื่อให้เด็ก ๆ ได้ยิน เสียงหัวเราะดังมาอีกครั้ง ดูเหมือนว่าเด็ก ๆ จะดีใจที่หลอกพ่อแม่ได้ ซองซุกกับมินจีขยิบตาให้กันแล้วไปแอบที่หลังเสา

เพียงไม่กี่นาที ซูอา ก็ย่องออกมาจากห้องแต่งตัวเพื่อที่จะเข้าไปแอบที่ห้องเก็บของ เด็กหญิงแอบยิ้มเพราะคิดว่าแผนการของตัวเองสำเร็จ

"จับได้แล้ว!" ซองซุกกระโจนออกมาคว้าตัวลูกสาวไปกอดแน่น

"ที่รัก โฮเซ!"

มินจีหันไปเห็นลูกชายกำลังวิ่งไปทางระเบียง ซองซุกจึงฝากซูอาไว้กับมินจีก่อนจะวิ่งตามโฮเซที่ตอนนี้เรี่ยนอนอยู่ชั้นประตอมองไป

"จะหนีไปไหน!"

มินจีอ้าแขนยื่นขวางหน้าโฮเซที่วิ่งวกกลับมาเอาไว้ โฮเซจึงวิ่งลอดใต้หว่างขาของแม่แล้วเข้าไปในห้องหนังสือ แต่ซองซุกวิ่งเร็วกว่า

"จับได้แล้ว!" ซองซุกอดลูกชายจากด้านหลัง

"นึกว่าจะสำเร็จซะอีก..." โฮเซบ่นอย่างอารมณ์เสีย ซองซุกจึงลูบหัวลูกชายแล้วยิ้มให้

"พ่อก็เกือบจะจับลูกไม่ได้แล้วนะ"

"จริงเหรอฮะ" โฮเซยิ้มกว้าง

"จริงสิ"

"ต่อไปผมจะไม่ให้พ่อแม่จับตัวได้แน่นอน"

"โอเค"

ซองซุกพาลูก ๆ มานั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่น

"ลูกชายพ่อสูงชั้นเยอะเลยนะ อีกหน่อยก็สูงกว่าพ่อแล้วมั้ง"

"แล้วหนูล่ะคะ" ซูอาถามพร้อมก้มทำตาโต

"ซูอาของพ่อ..."

ซูอาจ้องพ่อเขม็ง

"ต้องรออีกหลายปีนะ"

"ไม่เอา"

ซูอาเบ้าปาก ระหว่างนั้นมินจีก็ยกน้ำผลไม้และขนมออกมาจากครัว มีเยลลี่ของโปรดของซูอาด้วย

"คอยกันไว้มั๊ยละจะเดี๋ยง" มินจีวางถาดลงบนโต๊ะ

"นี่ของหนู" ซูอายิ้มกว้างพร้อมกับหยิบเยลลี่ขึ้นมากิน ส่วนโฮเซก็รีบเกาะขอบโต๊ะแล้วกินขนมอย่างเอร็ดอร่อย

"กินช้าๆ ก็ได้ ไม่มีใครแย่งหรอก"

แต่เดี๋ยง ก็ยังคงรีบกินราวกับไม่ได้ยินคำพูดของแม่

มินจีส่ายหน้าแล้วนั่งลงข้างๆ สามี ของซูจิ้งโอบเอวเธอเอาไว้ ทั้งสองมองลูๆ ด้วยแววตาที่มีความสุข

"ดีจังเลยนะคะที่ย้ายมาอยู่ที่นี่"

มินจีชอบหน้าลงบนไหล่ของสามีแล้วกระซิบเบาๆ เธอใช้ชีวิตอยู่ที่อเมริกามาตั้งแต่เด็กๆ ตอนแรกที่สามีสวนย้ายกลับมาอยู่ที่เกาหลี เธอก็ลังเล เพราะไม่มีคนรู้จักและไม่คุ้นเคยกับสังคมเกาหลีเลย แต่แล้วเธอก็เชื่อใจสามี และตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่นี่ อยู่มาได้ครึ่งปีแล้ว เธอก็ยังไม่รู้สึกแยอะไร แต่ก็มีบางครั้งที่เห็นห่วงแม่ของเธอซึ่งอยู่ที่อเมริกาคนเดียว เธอปรึกษาสามีว่า ถ้าชีวิตที่นี่ดีจริงๆ ก็พาแม่มาอยู่ที่เกาหลีด้วย

"เธอ"

มินจีพยักหน้า "คะ"

"ผมก็คิดอย่างนั้น" ของซูยืม

"ต่อไปคงจะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นเรื่อยๆ นะคะ คุณว่ามั๊ย"

มินจีมองหน้าสามี อายุของทั้งสองห่างกันพอสมควร แต่มบางครึ่งเขาก็เป็นคนที่เขาใจยาก แต่ไม่ว่ายังไง เธอก็รักเขาไม่เปลี่ยนแปลง

"ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว"

24 ลวงหลอนซ่อนฆ่า

ของชูพยักหน้าพร้อมกับมองลูกๆที่กำลังกินขนมอย่างเอร็ดอร่อย
"ผมต้องออกไปดูร้านสักหน่อย"

ของชูหมายถึงร้านกาแฟของตัวเองที่เพิ่งเปิดเมื่อหลายเดือนก่อน มัน
เป็นร้านกาแฟขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ในย่านหรูหรารองกรุงโซล แม้ว่าพนักงาน
จะขยันและกาแฟจะขายดี แต่เพราะยังเป็นช่วงที่เพิ่งเปิดใหม่ๆ เขาจึงต้อง
เข้าไปดูอยู่บ่อยๆ

"ตอนนี้เธอคะ"

มินจีหุบยิ้ม เวลาดีๆ แบบนี้ เธออยากจะอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าทั้ง
ครอบครัว ของชูจึงทำหน้าที่รู้สึกผิด จนในที่สุดมินจี้ก็ต้องยอม

"เข้าใจแล้วค่ะ ใครจะห้ามคุณได้ล่ะ"

"แล้วจะรีบกลับนะ"

ของชูบ่นโหล่กรรยาเบาๆ เพื่อเป็นการขอโทษ มินจี้จึงจูบที่หลังมือ
ของเขา

"อย่าเข้มงวดกับพนักงานนะคะ คุณเป็นสามีที่ดี แต่กลับเป็น
เจ้านายที่ไม่ดีเลย เป็นเจ้านายที่ลูกน้องทำงานด้วยยาก"

"ผมเนี่ยนะ ผมเป็นเจ้านายที่ใจดีจะตาย"

"ชมตัวเองก็เป็นด้วย"

"ก็พูดความจริงนี่นา"

"โอเคๆ"

พอมินจี้เดินหลัง ของชูก็วิ่งเข้าห้องแต่งตัวเหมือนเด็กๆ

"เด็กๆ พอพอออกไปข้างนอกแล้ว เราไปซื้ออะไรอร่อยๆ ที่ซูเปอร์มาร์เก็ต
กินกันดีกว่าเนอะ"

"ว้าว"

"แม่สุดยอด!"

ของชูฟังบทสนทนาระหว่างภรรยากับลูกๆ พร้อมกับเปิดตู้เสื้อผ้า
เขาหยิบเสื้อผ้าวางออกมาแล้วจัดแจงเปลี่ยน เสียงของภรรยากับลูกๆ ยังคงดัง
เข้ามาเป็นระยะ ทว่าขณะที่กำลังจะปิดตู้ เขาก็ต้องชะงักเพราะรู้สึกเหมือน

เห็นอะไรบางอย่างอยู่ในตู้

"...!"

เขาเปิดตู้อีกครั้งแล้วแหวกเสื้อผ้าที่แขวนอยู่...ไม่มีอะไร ดูเหมือนว่าจะตาฟาดไป...แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังคงไม่สบายใจอยู่ดี ซองซูปิดตู้แล้วเดินออกมา

ภายในห้องแต่งตัวเงียบสงัด หลังจากนั้นลึกรู้เสียงของซองซูที่ล่ำลา ภรรยาและลูกๆ ก็ดังเข้ามา ตามด้วยเสียงปิดประตูบ้าน จากนั้นก็เป็นเสียงหัวเราะของเด็กๆ

โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็น...ประตูตู้เสื้อผ้าค่อยๆ เปิดออกเล็กน้อย แล้วเสียงบางอย่างก็ดังออกมาเป็นระยะๆ

มันคือ 'เสียงลมหายใจ' ของใครบางคน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)